

Sygn. akt IV CSK 317/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z wniosku Powiatu W.
przy uczestnictwie Gminy Miasta W.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 27 września 2013 r., sygn. akt III Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika postępowania kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca Powiat W. wnosił o odłączenie ze wskazanej księgi wieczystej, w której jako właściciel figuruje Gmina Miasta W., określonej działki stanowiącej drogę powiatową i przyłączenie jej do drugiej wskazanej we wniosku księgi wieczystej, w której jako właściciel wpisany jest P. o zaliczeniu przedmiotowej drogi do kategorii dróg powiatowych, wypis z rejestru gruntów i wyrys z mapy ewidencyjnej oraz zaświadczenie odpowiedniego Zarządu Drogowego dotyczące powyższej drogi.

Sąd pierwszej instancji uwzględnił wniosek, natomiast Sąd Okręgowy w G. w wyniku apelacji uczestniczki Gminy Miasta W. postanowieniem z dnia 27 września 2013 r. zmienił zaskarżone orzeczenie i oddalił wniosek uznając, że w sytuacji, gdy doszło do zmiany kategorii drogi, która stała się drogą powiatową, stanowiącą własność powiatu z mocy prawa, na podstawie art. 2a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 260, dalej: „ustawa o drogach publicznych”), to w świetle art. 6a powyższej ustawy, dokonanie wpisu do księgi wieczystej powiatu jako nowego właściciela możliwe jest jeżeli podstawę faktyczną wniosku stanowi zarówno uchwała o zaliczeniu drogi do określonej kategorii jak i uchwała o przebiegu tej drogi. Z uwagi na to, że wnioskodawca nie dołączył do wniosku o wpis stosownej uchwały o przebiegu drogi, której nie mogą zastąpić załączone przezeń inne dokumenty, Sąd Okręgowy oddalił wniosek o wpis.

W skardze kasacyjnej opartej na pierwszej podstawie i zarzutach naruszenia art. 103 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. - Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872, dalej: „p.w.u.r.a.p”) oraz art. 2a w związku z art. 6a ustawy o drogach publicznych, wnioskodawca, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. stwierdzając, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej wynika z tego, iż Sąd Okręgowy przy orzekaniu w przedmiotowej sprawie, która dotyczy prawa własności gruntu stanowiącego drogę publiczną, nie wziął pod uwagę przepisu art. 103 ust. 3

p.w.u.r.a.p., na mocy którego wnioskodawca stał się właścicielem przedmiotowej drogi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołuje przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Sam zarzut naruszenia nawet oczywistego określonego przepisu nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż mimo oczywistego nawet naruszenia przepisu rozstrzygnięcie może być prawidłowe (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNCP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, niepubl.).

Skarżący nie wykazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w powyższym znaczeniu, gdyż przede wszystkim nie wykazał, że niezastosowanie przez Sąd Okręgowy art. 103 ust. 2 pwurap, nie wskazanego przez wnioskodawcę jako podstawa wpisu, miało wpływ na wydanie zaskarżonego orzeczenia. Przepis ten stanowi, że z dniem 1 stycznia 1999r. dotychczasowe drogi krajowe i wojewódzkie nie wymienione w ust.1, stają się drogami powiatowymi. W rozpoznawanej sprawie jednak Sąd Okręgowy nie dlatego oddalił wniosek o wpis, że uznał, iż wnioskodawca nie jest właścicielem przedmiotowej drogi, lecz dlatego, że stwierdził, iż wnioskodawca nie załączył do wniosku o wpis jednego z niezbędnych dokumentów stanowiących podstawę wpisu prawa własności drogi do księgi wieczystej, a mianowicie przewidzianej w art. 6a ustawy o drogach publicznych uchwały właściwego organu o przebiegu drogi. Do wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej konieczne zatem było wykazanie, że to stanowisko Sądu Okręgowego jest oczywiście błędne, gdyż jedynie ono miało

wpływ na oddalenie wniosku, nie zaś przyjęcie, że wnioskodawca nie jest właścicielem drogi.

Niezależnie od tego skarga kasacyjna niewątpliwie nie jest oczywiście uzasadniona skoro Sąd Najwyższy postanowieniami z dnia 15 stycznia 2015 r. wydanymi w sprawach IV CSK 313/14, IV CSK 314/14 i IV CSK 315/14 oddalił skargi kasacyjne Powiatu W. oparte na identycznych zarzutach i wniesione w sprawach o takim samym stanie faktycznym i prawnym, w których Sąd Okręgowy z tych samych przyczyn, co w rozpoznawanej sprawie również oddalił wnioski o wpis Powiatu do księgi wieczystej jako właściciela drogi zaliczonej do kategorii dróg powiatowych.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.